

Miraklet fra Skjern

Blind: Kim Lerager Jensens nedtur havde monsterstørrelse. Det havde opturen også. Blind og forladt blev han reddet fra døden i sidste øjeblik. To gange. Så kom lyset tilbage.

Kim Lerager Jensen kan igen vandre med sin hund. Naturen omkring Skjern ligner sig selv, men Kim Lerager Jensen er på alle måder forandret.
Foto: Carsten Andreasen

JAKOB RUBIN
DORTE TEGTMEIER

jakob.rubin@jp.dk

sit livs nedtur ramte den 32-årige tidligere blikkenslager, Kim Lerager Jensen, et dybt, sort hul. Sort i bogstavelig forstand.

Inden for ganske kort tid mistede han kone, barn, job, hus og blev blind. En dag famlede han sig frem til sit jagtgevær, fast besluttet i sit dobbeltformørkede sind på at forlade en verden, der ikke gav mening.

Det blev opdaget, hvorefter Kim tog en overdosis medicin. Heller ikke det selvmordsforsøg lykkedes. Absolut alt gik galt.

Af uransaglige veje blev Kim reddet af gong-gong'en og fik troen på livet tilbage. Anført af sin blindestok fandt han nye veje. Fremad og ind i sig selv.

Han mødte en verden af følelser, og efter næsten tre år kom det mest uventede gennembrud: Synet vendte tilbage.

Lægerne kaldte det »mirakuløst« og »uforklarligt«, men Kim ved godt, hvad der skete:

»Jeg skulle blive blind, før jeg kunne se.«
Her kommer historien.

PROLOG

Når Kim Lerager Jensen husker tilbage på sin barndom, tænker han smerter. Han havde ondt i maven. Så meget, at det ofte forhindrede ham i at være sammen med andre børn.

»Et stille barn. Kim kunne sidde med sine byggeklodser i timevis. Som om han ikke rigtig havde lyst til noget,« husker hans mor, Annalise Jensen.

Forældrene var fortvivlede. Mange forsøg blev gjort for at hjælpe, men undersøgelserne gav samme resultater: ingenting.

Hvornår, Kims mavesmerter begyndte, har fortonet sig i forglemmelsen. Kim husker det, som var det i 6-års alderen.

»Jeg blev slæbt til et hav af læger, som ikke mente, at jeg fejlede noget alvorligt, for de kunne ikke finde ud af, hvad det skulle være. Som regel gættede de på, at smerterne skyldtes problemer i skolen. En af dem mente, at jeg skulle opereres, hvis smerterne ikke forsvandt, og fra da af holdt jeg min mund,« siger han.

Kim husker det som en beslutning, han tog, om at lukke sig inde. I forvejen blev han betragtet som indesluttet.

»Jeg følte mig anderledes. Som en, der ikke blev forstået,« husker han.

Mavesmerter blev et grundvilkår i de første skoleklasser. Det var normalt at stoppe på cyklen eller i en fodboldkamp for at kaste op og så cykle eller spille videre. Når det skete, fik han det bedre. De andre børn syntes, det var ulækkert.

Kort før Kims 10-års fødselsdag holder familien konfirmation. En af de voksne lider af sukkersyge og bemærker Kims lidelser, som han synes, han kan genkende fra sig selv. Med et apparat, han har med i sin bil, måler han Kims blodsukkerindhold. Det er så højt, at apparatet ikke kan registrere det.

Hvad lægerne i årevis ikke kunne regne sig frem til, stod nu klart. Vagtlægen får Kim indlagt med det samme, og på hospitalet måles hans blodsukkerværdi til 52. Hos raske ligger tallet i omegnen af 5.

»Det blev bedre, da jeg fik min insulin. Jeg havde åbenbart gået med en galopperende sukkersyge i flere år,« fortæller Kim.

DRAMAET

Efter folkeskolen kommer Kim i lære som blikkenslager. Det er han god til. Han specialiserer sig i varmestyring og bliver energimontør i et firma, der vil have ham til at opbygge en filial i Skjern fra bunden. Han har succes, får barn, bliver gift, men knokler meget hårdt om filialens eneste ansatte.

Sundhedsmæssigt kniber det til gengæld. Kim har svært ved at følge reglerne som diabetespatient, drikker og spiser forkert og svulmer op og tager på i vægt.

»Kim accepterede aldrig, at han ikke kunne **Fortsættes ►**

Fortsat ►

gøre som andre. Det var, som om han ikke ville erkende sin sygdom. Han skjulte den, selv over for sine kærester. Og det hjalp jo heller ikke, at han giftede sig med en kvinde, som elskede kager, slik og grillmad,« fortæller Annalise Jensen.

Den dårlige krop havde Kim for travlt til at mærke. Han beskriver sin familie som en, hvor der ikke blev talt om følelser. Havde man det dårligt, gik man på arbejde. Hjalp det ikke, arbejdede man bare mere.

»Det gik stærkt. Jeg havde firmabil, styrede alle funktioner på filialen, kørte alene rundt som mester og blev forfremmet. Jeg lagde min identitet i mit arbejde,« siger han.

I 2004 blev sønnen Mathias født. Kim og hans kone, Lone Kær, køber en gård i Skar-rild 25 km fra Skjern. Den ligger ud til marker og skov og med jagtretten lige uden for døren. For Kim var en drøm gået i opfyldelse.

»Jeg er naturmenneske. Naturen har altid været et helle, jeg søgte ud i, når jeg skulle stresse af. Jeg har gået på jagt, fra jeg var lille,« siger han.

Desværre svarede omgivelsernes idyl ikke til familiens. Kim arbejdede fra tidlig morgen, regnede på licitationer om aftenen og havde vagt hver anden weekend. Lone bestyrede en grillbar i Herning fra kl. 12-24 og havde ligeledes vagt hver anden weekend. Bare de andre weekender.

»Vi sås ikke ret meget, men når det skete, skændtes vi. Det var hårdt. Jeg følte, at jeg skulle tage mig af så mange interesser. Jeg var presset i bund på en følelsesløs måde. I dag kan jeg se, at jeg opførte mig som en zombie,« siger Kim.

Øjnene begynder at svigte

Søndag morgenerne kl. 5 tilhørte Kim. Med geværet over skulderen gik han på jagt, dog som regel uden at skyde noget.

»Det var min måde at rense ud på og få frisk luft til hjernen, før det hele ville gå amok igen dagen efter,« siger han.

»Patienten lever i en tåge. Han orienterer sig med førerstok, er udtalt lysoverfølsom selv indendøre. Bruger mørke briller med brede sidestænger, der opleves for lyse i de fleste situationer.

Statens Øjenklinik, den 24. april 2009 i Kims journal

I sommeren 2007 smuldrer ægteskabet endeligt. Kim og Lone går hver til sit. Skilsmis-sen var dog ikke hans værste problem. Synet var allerede da begyndt at svigte.

På grund af sukkersygen gik Kim til regelmæssig kontrol, som altid indeholder en synstest. Kims syn havde altid været 100 procent i orden, men fire måneder før skilsmis-sen opdagede en øjenlæge misdannelser i øjnene, som han mente skyldtes blodprop-erne.

Lægen frygter, at blodpropperne i øjnene kan sprænges, hvilket kan forårsage blindhed. Han vil operere.

»Der sker en masse med mig, da jeg får det at vide. Jeg bliver ikke ligefrem nemmere at være gift med. En gang til lukkede jeg mig inde i mig selv. Det hele er noget lort.«

Da øjenlægen begynder et fire måneders forløb med laseroperationer, startede mæridtet for alvor.

»Behandlingerne gør vanvittigt ondt. Smerterne er ufattelige. Jeg ved ikke, hvad jeg er gået ind til, men jeg er så autoritets-tro, at jeg tror på, at det er det rigtige,« siger han.

Laserbehandlingerne foregår på Holstebro Sygehus. Kim behandles med 4.000 mikro-skopiske laserskud i øjnene. Efter hver be-

handling tages en synsprøve. Synet bliver værre simultant med krisen i ægteskabet.

»Da vi skilles, kan jeg stort set ikke se. Synet er nogle enkelte procent på venstre øje og ti procent på højre.«

Hermed er konen og synet væk. Kim er for deprimeret til at se sit barn, og drømme-gården må sættes til salg, da boet skal deles. Nu mangler kun arbejdet at glide fra Kim.

»Jeg forsøger at passe filialen, men kan hverken køre bil eller se, hvad jeg laver. Jeg ser dobbelt og har ondt i øjnene konstant,« siger han.

Få uger efter skilsmis-sen slukkes lyset endeligt for Kim. Synet er væk. Verden er blevet en tågedis. Ikke engang konturer kan han skimte. Han er ved at køre galt i sin bil. Køber så en trehjulet el-scooter, men må også parkere den, da han kører ind i en gammel dame med hund uden at opfatte det.

Selv mordstanker

Hospitalets læger er overbeviste om, at Kims blindhed skyldes sukkersygen. I fattige lande uden insulinbehandling er blindhed en kendt følgesygdom, lige som i øvrigt ampu-tation af ben og arme.

Situationen er for overvældende til, at Kim kan håndtere den.

»Jeg har svært ved at anerkende mit handicap og tager stadig arbejdstelefonen. Det er vanvittigt. Jeg bliver ved at tro, at det bliver bedre. Det gør det bare ikke. Til sidst havner jeg i en dyb depression. Jeg kunne ikke forstå, hvorfor jeg skulle leve,« siger Kim.

Problemet er også, at Kim ikke har nogen at tale med. Der, hvor han kommer fra, har man ikke for vane at lufte følelser og personlige nedture.

Efter et år som blind når Kim bunden. Kort før jul i 2008 vil han tage sit eget liv. Han lader sit jagtgevær og stiller det ved sin side, mens han samler mod til at skyde sig selv.

Heldigvis kommer hans far og lillebror forbi og opdager geværet. De tager det med sig.

De fjerner imidlertid ikke hans sortsyn. I hans hoved kører de dystre tanker videre.

»Jeg ville dø. Bare væk herfra. Hvilken slags menneske er man, når man ikke kan se? Hvad kan man bruge en blind mand som mig til? Intet. Jeg er ingen. Jeg er intet værd.«

Ingen forstår, hvorfor synet forsvandt

Kim ligger i sin seng og græder i 14 dage. Malstrømmen i Kims sind suger ham ned. Omkring årsskiftet 2008 tager han en potentielt dødbringende overdosis insulin, men igen finder lillebroderen Kim i tide.

Han indlægges på Herning Hospital og sendes næste dag hjem med en recept på lykkepiller.

»Det kunne jeg ikke bruge til noget. Sådan nogle havde jeg prøvet, hvor jeg følte mig i en konstant døs.«

Kim får tildelt førtidspension efter et år som blind. Den lange behandlingstid skyldes, at kommunen insisterer på at efterud-danne Kim til telefonsælger på et tre-måne-ders kursus i Høje Tåstrup. Det hænger ikke sammen.

Statens Øjenklinik skriver 24. april 2009 i Kims journal:

»Patienten lever i en tåge. Han orienterer sig med førerstok, er udtalt lysoverfølsom selv indendøre. Bruger mørke briller med brede side-stænger, der opleves for lyse i de fleste situationer.«

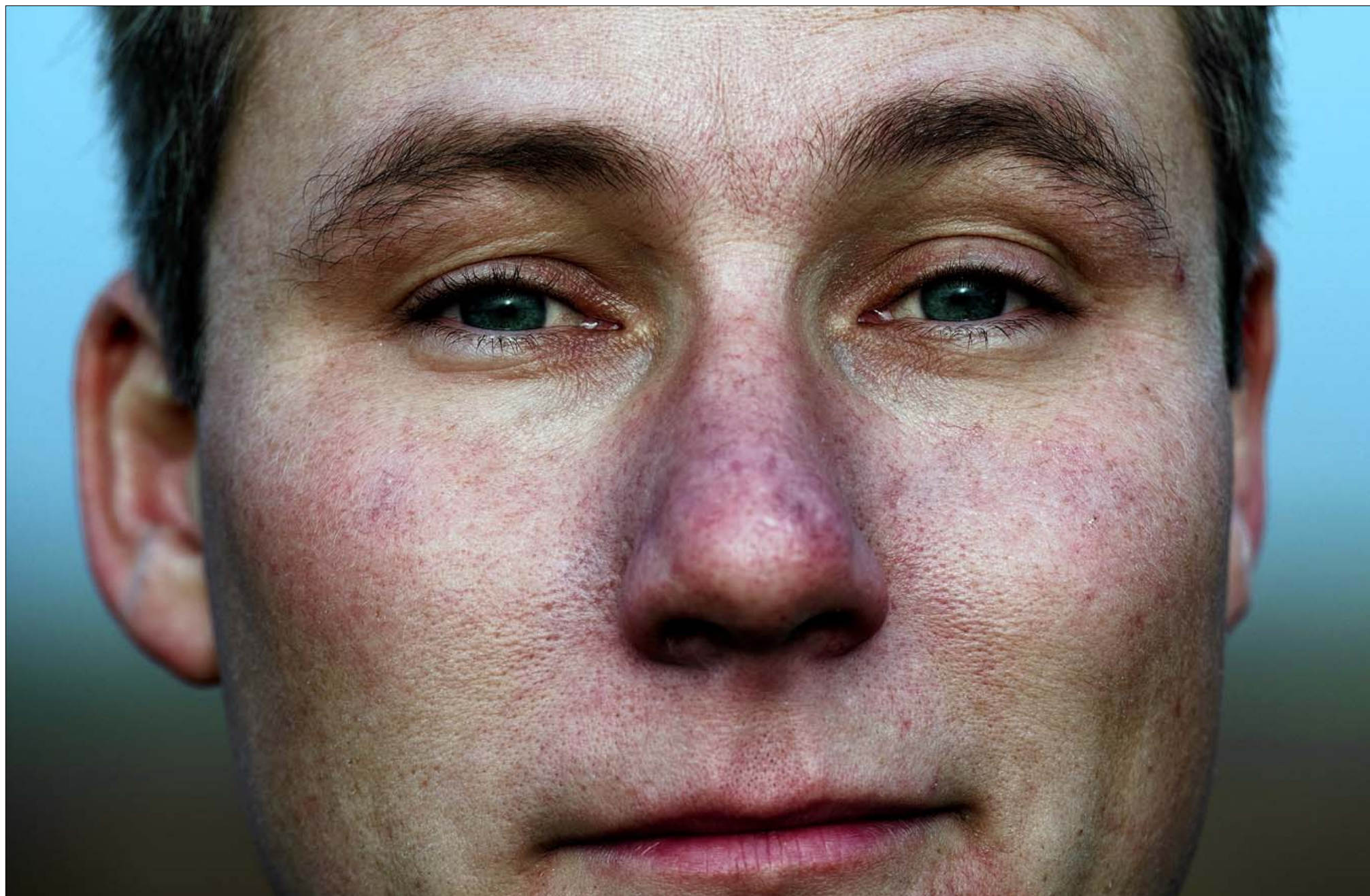
I en anden journal konkluderer Holstebro Hospital, at der ikke fandtes "objektive forklaringer" på Kims blindhed. Ingen forstår med andre ord, hvorfor synet forsvandt.

Den 18. februar 2010 år ansøger Dansk Blindesamfund på Kims vegne om en førerhund til ham. Kim har været på førerhundekursus i Fredericia.

I juni kommer bevillingen igennem, men da har han ikke brug for den mere.

LYSET

Intet er for skidt til ikke at være godt for noget. det er en underdrivelse i Kims tilfælde. I sit mørke skulle Kim finde sig selv. Og stik-

Det afhænger af øjnene, der ser. Da Kim Jensen lærte at se indad og forstå, hvad han så, ville øjnene godt være med igen. Foto: Carsten Andreasen

»Miraklernes tid er ikke forbi. Patienten har igen den sidste måneds tid gradvist genvundet sit syn, så han nu er seende og bevæger sig rundt uden stok. Ingen øjenlæger har kunnet give en forklaring på, hvad der er sket.

Kjeld Hasselstrøm, overlæge på Endokrinologisk Ambulatorium

kontakten. Det skete ikke af sig selv.

Hjælp fik han blandt andet på Institutet for Blinde og Svagtsynede i Hellerup, hvor Kim som de fleste andre blinde ofte kom for at lære at være en dygtig blind, deriblandt træning i gå med blindestok.

I 2009 begynder han et terapiforløb hos Lisbeth Nørgaard, der er instituttets vejtræknings terapeut. Det var voldsomt.

»Hendes ord fik mig til at mærke noget, jeg ikke kendte. Til den første konsultation sagde hun, at hun ikke talte til mit hoved, men til min krop. Det lød dybt åndssvagt, syntes jeg. Efter alt det jeg havde været i gennem. Men da jeg gik derfra, hvirvlede det rundt i mit hoved, og jeg måtte sætte mig ned. Hun havde rørt noget virkelig dybt,« husker Kim.

Lisbeth Nørgaard beskriver mødet sådan her:

»Kim var ekstremt stresspåvirket. Det kom først og fremmest til udtryk i hans fastlåste vejtrækning. Hans krop var så spændt, som den overhovedet kunne være, hvilket manifesterede sig i vejtrækningen. Ved den mindste påvirkning både psykisk og fysisk reagerede hans krop ganske kraftigt. Han blev svimmel, fik vejtrækningsbesvær og var tydeligvis stresset til det yderste punkt, noget menneske kan holde til.«

Lisbeth Nørgaards angiver som en mulig årsag til Kim lidelser, at han, før han blev blind, havde et skadeligt livsmønster. For eksempel evnede han ikke at mærke sin krops signaler og sine behov, forklarer hun.

Dørene ind til det indre

Kims møde med sit indre univers gav ham lyst til mere. Han besluttede sig for at studere følelser.

»Jeg havde jo masser af tid og sov alligevel kun få timer hver nat,« husker han.

Kim lånte, hvad der fandtes af lyd-bøger om psykologi og terapi på landets biblioteker. Omkring 80 titler. Mange af dem lyttede han til flere gange. For hver gang, han forstod noget nyt, blev et lys tændt i ham. Han beskriver det sådan her:

»Døre åbnedes til mit indre, som altid havde været solidt lukket. Derinde fandt jeg mig selv hulter til bulter. Jeg var kastet rundt i et kaos. Vidste simpelthen ikke, hvad der foregik. Men begyndte at forstå det.«

Kim blev ved med at gå til undervisning hos Lisbeth Nørgaard. Det var terapi for Kim. Hos hende kunne han vende den bunke af viden, han havde lyttelæst.

Det bedste var dog stadig i vente. En dag på vej hjem til Vestjylland fra København registrerede Kim pludselig en rød plet midt i det hvide dis, han havde haft for øjnene i to et halvt år.

Han stod i lufthavnen, og den røde plet var et rødt lys, der blinkede. Omkring det så han konturer. Han anede ikke, hvad han skulle tro.

»Jeg vidste ikke, om det var rigtigt eller noget, jeg bildte mig ind. Det varede ikke ret længe, men efter kort tid ser jeg igen noget. Sådan skrues der en lille smule op for synet, og derefter ned. For hver gang ser jeg en smule mere tydeligt. Jeg turde ikke tro det og fortalte det ikke til nogen.«

Synet vender tilbage

En dag opdager Kims far, Ove Jensen, det. En dag, hvor Kim er på besøg hos forældrene, nævner hans jagtinteresserede far, at der sidder nogle fede skovduer ude i træet. Alle kigger efter dem, også Kim. Det bemærker faderen. Han trækker Kim til side.

»Det så ud, som om at du kiggede,« spør-

ger han. Kim fortæller, hvad der er sket. Faderen tør dårligt tro det. Moderen Annalise Jensen bliver lykkelig og nervøs på samme tid.

»Tænk, hvis det forsvinder igen. En mor er jo altid bekymret,« siger hun.

Det gjorde synet ikke. Tværtimod. Det bliver bedre og bedre. Kim ser pludselig sit liv for første gang. Og opdager, at alle kan glo ind i hans stuelejlighed fra gaden.

»Det havde jeg ikke anet. Jeg gik altid rundt i underbukser og troede, jeg var i fred. Det havde de forbipasserende sikkert moret sig over. Nu måtte jeg trække gardinerne for. Og tænde lyset om aftenen.«

I de første måneder tog Kim dog ingen steder uden sine sorte briller og blindestokken. Det gav ham tryghed. Han frygtede konstant, at synet forsvandt igen. At det ikke var kommet for at blive.

Men det var det. En dag kunne Kim pakke stok og briller væk, han afmeldte førerhunden og gav sin øjenlæge et par gevaldige øjenåbnere. Efter nogle måneder var Kims syn så godt, at han fik kørekortet tilbage.

Er det et mirakel?

Alt herefter kalder Kim luksusproblemer. Dem kom der en del af.

»Jeg var nødt til at revurdere mig selv. Igen. Først måtte jeg vænne mig til at være blind, handicappet og afhængig af andre. Nu da synet var tilbage, hvem var jeg så? Jeg var ikke den Kim fra før. Han fandtes ikke mere. Hvilken Kim er jeg så nu med mit nye syn, min nye indsigt og alt det, jeg havde været ude for,« spørger han sig selv.

Omverdenen var mælløs.

Overlæge Kjeld Hasselstrøm på Endokrinologisk Ambulatorium havde fulgt Kims *deroute* og *come back*. Han erkendte, at hans videnskabelige evner ikke rakte til at forklare Kims udvikling. Lægehistorien har flere eksempler på blinde, som har fået noget af synet tilbage, især hvis deres blindhed har været psykologisk betinget, men det havde ingen jo ment, at Kims blindhed var.

Og under alle omstændigheder har Kjeld Hasselstrøm aldrig hørt om en blind, der fik synet tilbage i så høj grad som Kim.

Han mener ikke, det findes. Den 27. maj 2010 skriver han i Kims journal:

Miraklernes tid er ikke forbi. Patienten har igennem den sidste måneds tid gradvist genvundet sit syn, så han nu er seende og bevæger sig rundt uden stok. Ingen øjenlæger har kunnet give en forklaring på, hvad der er sket.

Også terapeuten Lisbeth Nørgaard er forundret. Kim var kommet som blind i en mental hårknude og møder nu frem til konsultationerne som et forandret menneske. Med en viden, hun ikke havde forventet, han ville erhverve sig.

EPILOG

For en måneds tid siden trådte Kim Lerager Jensen ind på Jyllands-Postens redaktion i København. Miraklet fra Skjern, for nu at bruge lægens ord, var smilende, slank og veltrænet.

Hans liv er vendt på hovedet. Væk er VVS-branchen. Kim har netop færdiggjort en toårig coach-uddannelse i Silkeborg hos psykoterapeut Ole Vadum Dahl, som selv er blind. Uddannelsen omhandler psykoterapi og spiritualitet. Selv om Kim halvvejs inde i uddannelsen blev seende, fortsatte han og har nu slået sig ned som coach og terapeut.

»Jeg ved, at det, jeg gør, er det rigtige. Jeg har fundet ud af, hvem Kim er, og at han er meget mere, end han selv troede. Selv om jeg ikke var bevidst om det, da det stod på, føler jeg, at jeg selv fandt kraften til at helbrede mig selv. Det vil jeg fortælle om til alle, der gider høre det. Mit budskab er, at vi i høj grad alle er selvhelbredende mennesker, hvis vi vil.

»Mit syn kom tilbage, fordi jeg fik harmoni i krop og sjæl, fysisk og psykisk. Og selvfølgelig, fordi de fysiologiske funktioner for et syn stadig var til stede.«

Også Kims familie er lykkelige.

»Det er positivt, må man sige. Men du må hellere tale med hans mor,« siger faderen, Ove Jensen, i telefonen noget kort for hovedet. Annalise Jensen er mere snakkesalig.

»Han var hårdt psykisk mærket efter skilsmis-sen. Det var en hård tid for hele familien. Men efter han begyndte at komme til København og tale med en terapeut derovre, skete der noget. Vi ved ikke så meget om det. Men han kom der jo som blind. Og kom seende tilbage.«

Kim Lerager Jensen tror også selv, at hans blindhed skyldtes psykologiske faktorer. »Men jeg helbredte dem selv,« siger han, der netop har fuldført en uddannelse til terapeut og coach.

Følelsesbetinget blindhed ses ofte

Blindhed kan have mange former. Nogle gange er blindheden ren indbildning.

JAKOB RUBIN

jakob.rubin@jp.dk

Synstab hos sukkersyge forekommer hyppigt, men i Kim Jensens tilfælde skyldes blindheden sandsynligvis psykologiske fænomener.

Det vurderer en af landets førende forskere inden for blindhed og diabetes, Michael Larsen, professor i øjensygdomme ved Glostrup Hospital og Københavns Universitet.

Han pointerer dog, at han ikke kender den konkrete sag til bunds.

»Det er realistisk, at psykiske problemer kan give blindhed, og også det ses relativt hyppigt. Blindhed som en ren konsekvens af diabetes er anderledes alvorligt, og i de tilfælde kommer synet ikke tilbage på den måde,« siger han. Under alle omstændigheder opfatter Michael Larsen Kim Jensens tilbagemvendte syn som usædvanligt. Han har ikke kendskab til lignende tilfælde.

»Blindhed er ikke en tilstand, andre kan sætte sig ind i. Den kommer i utallige former. Nogle gange fungerer øjnene ganske enkelt ikke, i andre tilfælde

er det signaler fra øjnene til hjernen, der er defekte. Det kan igen have forskellige årsager. I ekstreme situationer oplever man hos nogle, at de bilder sig ind, at de ikke kan se, selv om hele synsprocessen er intakt,« siger Michael Larsen.

»At synet hos Kim Jensen er kommet tilbage, er jo bare noget, man skal glæde sig over. Ikke alle mysterier kan opklares. Det kunne have været interessant at have undersøgt den fysiologiske udvikling i Kim Jensens forløb, men det er for sent nu,« siger Michael Larsen.

Han vurderer det som sandsynligt, at Kim Jensens blindhed skyldtes psykologiske faktorer, så han blev funktionel blind af en stor sorg eller svær følelses-mæssig belastning.

Efter professor Michael Larsens mening er det næppe laserbehandlingen, der har forårsaget blindheden. Især ikke, da synet kom tilbage.

Også psykologisk blindhed kan komme i flere former. Hos nogle er den forsvundne synsevne indbildt. Af psykologiske grunde fortrænger personen sin synssans og gør blindheden til en flugt fra de trængsler, vedkommende ikke kan magte, forklarer han.

I et tilfælde har Michael Larsen nægtet at tro på en patients blindhed. Det drejede sig om en ca. 40-årig kvinde, som han syntes gik og undgik forhindringer for godt. Da han konfronterede hende med, at han troede, hun bluffedede, blev hun så rasende, at hun styrtede ud af konsultationen.

Og glemte sin førerstok. »Så skrev jeg til hendes læge, som jeg bad om, at kigge på sagen igen.«

FAKTA

Blindhed

Antal diabetikere i Danmark:
300.000
Årlig tilgang: 10.000

Blindhed: Ca. 25 diabetikere bliver blinde hvert år, hvilket svarer til 1 ud af 400. Svækket syn i forskellige grader er et normalt symptom hos diabetikere.